

CHÂN LÝ CỦA THẦN THÁI DƯƠNG

Trên mỏm đá nhô ra lung chừng sườn đồi, Sói Can Đảm đưa tay bụm miệng và thổi nhẹ ra tạo thành tiếng kêu như tiếng gọi của loài dạ điểu. Một tiếng kêu dạ điểu khác từ xa đáp lại. Sói Can Đảm đập mạnh hai tảng đá lửa để đốt cháy ngọn đuốc trên tay, đồng thời soi lối cho một sơn nữ đang loay hoay tìm lối đi lên. Nàng là Họa Mi Hay Hót, con gái của tù trưởng một bộ tộc sống bên bờ đông của đảo, và cũng là bộ tộc tử thù của bộ tộc sống bên bờ tây của đảo là bộ tộc mà Sói Can Đảm đã đưa tay trên thần lửa linh thiêng thề sống và bảo vệ với tất cả niềm kiêu hãnh của một chiến sĩ bộ tộc bờ tây.

Tay trong tay, hai quả tim non chung nhịp tin yêu nhưng qua ánh lửa bập bùng của ngọn đuốc, không giấu được nét lo âu khi cả hai biết rằng tình yêu của họ là chấp chùng thử thách trước mặt vì cả hai là dân của hai bộ tộc đã có một mối thù truyền kiếp, một mối thù kinh khiếp đến độ bất cứ giờ phút nào, bất cứ nơi nào, và không kể tuổi tác, khi các thành viên của hai bộ tộc gặp nhau là lăn xả vào nhau, mà mục đích chính là tiêu diệt kẻ thù. Mối thù truyền kiếp ấy không biết xuất phát từ bao giờ, từ đời nào nhưng khi một chiến sĩ hay một thiếu nữ của hai bộ tộc khi lớn lên, ngày đánh dấu sự trưởng thành của họ thì cũng là ngày phải nhắc lại lời thề là phải hận thù và tiêu diệt các thành viên của bộ tộc bên kia với bất cứ giá nào vì: Họ đã cùng thờ thần Thái Dương, nhưng tin vào những điều ngược lại nhau về thần Thái Dương.

Bộ tộc bờ đông tin rằng mỗi sáng, Thần Thái

Dương thức dậy từ biển cả và khi chiều về, thần Thái Dương đi ngủ sau rặng núi cao huyền bí cũng là rặng núi duy nhất và ngăn chia giữa hai bờ đông và bờ tây của đảo. Còn bộ tộc sống bên bờ tây thì tin ngược lại. Dân bờ tây tin rằng thần Thái Dương luôn luôn thức dậy từ rặng núi cao và khi chiều xuống, thần sẽ đi ngủ trên chiếc giường của ngài là biển cả mênh mông. Thờ cùng chung một vị thần là thần Thái Dương, nhưng khác tín điều. Hai bộ tộc đã lăn xả vào nhau để chém giết, để bảo vệ tín điều và để bảo vệ những điều mà đôi khi, đầu óc lẩn tẩn của Sói Can Đảm, một chiến sĩ cực kỳ thông minh, cực kỳ can đảm, một niềm tự hào và cũng là con duy nhất của tộc trưởng của bộ tộc bờ tây, đã nghĩ rằng: Không biết thần Thái Dương, thần cao cả, thần chúa tể của mọi sự sống nghĩ sao khi hai nhóm thần dân của ngài, cùng thờ ngài nhưng lại giết nhau vì những tín điều ngược lại.

Trong một chuyến đi săn trên núi cao, vô tình cứu được một nàng con gái thoát khỏi nhanh vuốt của một gấu nâu hung dữ. Thoát chết, nàng sơn nữ đã trao ánh mắt, mà với ánh mắt này, bước chân của Sói Can Đảm bay bổng hơn, cánh tay mạnh mẽ hơn, nhắc hắn xác gấu nâu lên như muốn chứng tỏ và khi nàng cất tiếng hát, tiếng hót của chim Họa Mi đã làm tan chảy quả tim chiến sĩ kiêu hùng, một chiến sĩ đã từng là niềm tự hào của bộ tộc bờ tây.

Và chàng cũng gục xuống khi nghe tên của nàng, một tên đã là niềm hãnh diện của bộ tộc bờ đông, hãnh diện khi buổi ban mai, nàng cất giọng, chim rì rầm im tiếng, đêm về khi nữ thần Hoàng Hôn hoàn toàn ngự chiêm không gian, khi bầu trời tô điểm bằng muôn ánh sao trên tóc của thần Hoàng Hôn, thì nàng cao giọng hát, muôn sao nhảy múa lung linh và vạn vật được thần chúc phúc: Tên nàng là Họa Mi Hay Hót.

Sức mạnh của tình yêu, ánh mắt dâng ban và trọn vẹn tin trao khiến chiến sĩ bờ tây nhất định tìm ra giải pháp. Cả hai tìm đến nhau và cùng đi lên nhà của thần Thái Dương cầu xin ngài chúc phúc và giúp tìm ra giải pháp cho ngõ cụt tình yêu của hai người, để đặt câu hỏi với người, một câu hỏi duy nhất cũng là câu hỏi giải thoát cho tình yêu hai người. Câu hỏi là: Làm sao giải quyết xung đột niềm tin giữa hai bộ tộc và qua giải quyết này, hai người hy vọng sẽ được chúc phúc và trọn đời kết hợp.

Qua nhiều chông gai, nguy hiểm cuối cùng hai người trong một chớm sáng tinh mơ, đã cùng đứng

Lê Arrow Of Light, Garden Grove Park

trên đỉnh núi. Vạn vật từ từ bừng lên sức sống dưới sức mạnh của thần Thái Dương và cũng là câu chúc phúc, câu trả lời của thần vạn năng: Thần thức dậy từ biển của bộ tộc bờ đông. Sói Can Đảm đã run lên khi nhận ra niềm tin của mình cũng là niềm tin trăm năm của bộ tộc mình rơi vào hụt hẫng.

Trên đỉnh núi, mặc dù bên cạnh là người yêu, nhưng Sói Can Đảm vẫn cảm thấy cô đơn, cô đơn vì niềm tin sụp đổ, cô đơn vì nhìn thấy những tín điều trăm năm tan vỡ. Không màng ăn uống, không màng thời gian, chàng ngồi im lặng nhìn không gian thay đổi. Thần Thái Dương di chuyển dần về hướng tây, từ từ di chuyển và chuẩn bị đi ngủ ở mặt biển bờ tây như vực dậy niềm tin nơi chàng trai trẻ. Người chàng rực nóng như một triết gia sau thời gian dài chiêm nghiệm và ngộ ra chân lý. Bí mật được khai mở trong 12 tiếng khi thần Thái Dương thức dậy từ biển cả và cũng đi ngủ trên biển cả. Màn sương chớm đêm trên đỉnh núi như bị xé toạc ra như tiếng thét khai môn thuở hồng hoang khai ngộ khiến thác ghềnh giao động và kinh hãi các loài chim đang trên đường về tổ. Năm tay người yêu chạy như bay xuống núi, chàng mong đôi chân mình có cánh để mau bay về bộ tộc hai bên và loan truyền chân lý cho cả hai bên cũng như mong hòa bình tồn tại và củng từ đó có sự kết hợp trăm năm.

Trước hội đồng làng, chung quanh đống lửa, mọi người trầm ngâm nghe Sói Can Đảm nói về đại bí mật của thần Thái Dương, một bí mật làm giao động đến niềm xác tín lâu đời và quan trọng nhất là: Đụng chạm và ảnh hưởng đến uy tín của thầy mo của bộ tộc, một người mà mọi người đều cho là mọi sự khôn ngoan của tiền nhân đều tích tụ trong đầu thầy mo.

Mà thầy mo cũng tin như thế và thầy còn cho là quyền giảng dạy, công bố chân lý là quyền độc nhất và duy nhất của thầy. Ngoài ra tất cả chân lý từ những người khác là sai hoàn toàn. Do đó khi Sói Can Đảm bày tỏ tình

yêu của mình với Họa Mi Hay Hót, mong cha mẹ và hội đồng bộ tộc chấp thuận thì bị thầy mo lên án với mọi lời lẽ, luận điệu và nhất là cho chàng đòi làm cách mạng, đi ngược lại ngàn năm truyền thống và đòi truất phế danh hiệu dũng sĩ, đuổi ra khỏi bộ tộc.

Trong lúc tức giận không kiềm nén, chàng vung tay hất mạnh khiến thầy mo ngã vào đống lửa bị phỏng. Thầy lao ra khỏi đống lửa kèm với lời nguyên rủa nặng nhất mà với lời nguyên rủa này chàng đã trở thành kẻ bội phản lại bộ tộc khiến ai không giết chàng thì cũng chịu chung lời nguyên và trở thành kẻ thù truyền kiếp của bộ tộc. Chàng vội thấy nguy cơ của lời nguyên, đột phá đám đông, bỏ chạy vào rừng. Mọi người sau phút giật mình thành thót, bèn lục tục chạy về lều lấy khí giới của mình và cùng nhập vào cuộc săn lùng kẻ phản tin.

Nép trong đám lá ven rừng theo dõi buổi họp. Khi thấy bóng người yêu phóng nhanh vào rừng thì Họa Mi Hay Hót cũng bám gót theo người yêu mà không để ý đến một bóng đen âm thầm trên cây theo dõi sự việc. Bóng đen lặng lẽ tuột khỏi bụi cây và lầm lũi đi về hướng bộ tộc bờ đông. Không lâu sau, toàn thể các chiến sĩ của bộ tộc bờ đông cũng giáo mác lên đường vào rừng tham gia cuộc săn lùng.

Trong cuộc chạy trốn, nhưng lòng cũng muốn cho mọi người biết chân lý của thần Thái Dương, Sói Can Đảm với Họa Mi Hay Hót cùng chạy và trèo lên đỉnh núi cao. Hai người hy vọng rằng những người đuổi theo mình sẽ cùng gặp nhau trên đỉnh khi trời bình minh. Cuộc truy đuổi kéo dài một ngày một đêm và trước khi trời sáng cả hai bộ tộc đụng độ nhau trên đỉnh núi. Thế là trận chiến bùng nổ. Cả hai bên lăn xả vào nhau mặc lời la hét can ngăn của hai người. Bao thây người gục ngã. Không chịu nổi dưới sự tàn sát diệt vong của hai bộ tộc. Sói Can Đảm hỏi người yêu: “Em có tin anh không? Có sẵn sàng đi đến tận cùng với anh không?”

Họa Mi gật đầu quả quyết. Sói can đảm ghé tai nói nhỏ với Họa Mi Hay Hót. Nàng rùng mình như không tin những điều chàng nói nhưng nhìn ánh mắt quả quyết, nàng nhắm mắt gật đầu.

Cả hai hét lên một tiếng thật to rồi xoay mũi giáo tự đâm vào chính mình. Mọi người bàng hoàng sững sốt, dừng tay lại. Ngay lúc đó mọi người theo hướng tay chỉ của cả hai người về phía mặt trời mọc.

Trâu Hòa Nhã.